

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

UN TRIMESTRE
Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

ADMINISTRACIÓ:

St. Bernat, 5, Pral. 2.^a
CIUTAT DE MALLORCA

Administrador: Juan Riutort.

LA AURORA

A ON LA VENEN?

A Manacor: Ca-mestre Antoni Fio
Ferrer, 15.

A Palma: Taller d'encuadernacions
d'En Francesc Ferrer, Sta. Eu-
laria, 25.—Llibreria de N'Ernest
Frau, Brossa.

Surt cada dissapte per donar ventim i altres erbes an es qui s'ho guany

Santes i alegres

LA AURORA envia a totes ses Autoritats, així Esglesiàstiques com Civils, Militars, Judicials i Administratives i a tots es seus suscriptors sa més desitjant a tots unes Festes de Nadal Santes i alegres i que les puguen celebrar molts d'anys amb més alegria i manco pecat, cadascú en companyia de tota sa gent; i que Deu no mos deix morir que no mos haja perdonats. Amén.

Anem a Betlem

Es la caseta de Maria el colomer sagrat.

Maria és la Coloma sense màcula. El Colomí és Jesús. Per niuet te'l bressol i un jacet de palla per busquetes fines.

¿Veis-la a la Verge Mare?

S'asseu an el portal, amb l'Infantó a la falda, per mudar-li la robeta; per apeixir-lo del nèctar virginal que brolla de son pit i de la mel que degoten los seus llabris.

Mes ¡ay! que la robeta n'és comuna. El camisó és de drap, roba de pobres.

No ploreu, mon Filló, que les mans fines de la Donzella angèlica la vos ablaniran; li donaran una finó molt delicada.

Basta son toc per endolcir la comuna d'aquell drap de pobre.

¿Perque no li portau jo mes germanes! brinets de lli dels que los àngels trenquen i espadellen en les hortes del Cel?

La Verge'l filaria per teixir-n'hi una tuniqueta blanca sense punts ni costures...

¡O que hu és d'agradós el Minyonet vestit de blanc! ¡Que bé li escau el camisó de pobre!

¡O quines cantories, quines xicotines li fa la tendra Mare agombolant-lo dins la falda!

¡Com ne brollen de mel los llabris de Maria per fer-li dolça la vida del pobre!

Pregau-la, doncs, si'l vos vol donar a besar; si vol que le hi serveu una estoneta

Jo'l besaría amb gran tendror de cor.

Jo rouaria son front de lliri blanc amb un ruixat de llàgrimes.

Jo li obriria mon pit, com una flor que s'esbadella.

Mon cor seria el calze i l'hostia el dolç Minyó; i la Verge la gran sacerdotissa.

La Verge'm donaria la sant'a comunió de son Fillet eucarístic; i mon pit, com una rosa de color molt pujada per l'amor, s'acoparia, com s'acopen les portes del sagrari per tancar-lo...

¡Ay bona Amor! ¡Jesús amorosíssim! feis vostre ¡altre dins el pit d'estes colomes.

Ran del bressol a on la Verge'l reclina jo mes tendres companyes! veniu-me a assaiar de les amors del Minyonet...

Callau! Callau! La Verge Mare'l deixa reclinat per posar-se en feina.

Jo'm posaré a cantar. Vosaltres fereu chor a més cantades; ajuntareu amb fervent jaculatoria sospirs a mon cantar, espises an el foc de mes amors, les vostres veus tendres i virginals seràn los sons de les cordes de ma citara. Cantem, doncs, la cansó la primera cansó de la nostra cantada, la cansóneta de la Verge Mare.

La Verge Mare

Ja la donzella pura
més fresca que les flors
el seu Minyó dolçíssim
reclina en lo bressol.

¡Ay garridet,
Garrinet del meu cor!

Sobre'l jacet de palla,
romàn mixt condormit,
a la carrera fresca
de son casal antic.

¡Ay Garridet!
¡Ay Minyonet garrit!

Revolten la carrera
violes i rosers,
i les espigues rosses
del blat del sementer.

¡Ay Garridet!
Més ros que'l blat novell!

A l'ombra d'una parra
que Sant Josep plantà,
els reims de melvasia
de cobricel li fan.

¡Ay Garridet!
¡Que bo ser à el vin-blanc!

A baix de l'enramada,
al delitós ombriu,
la Verge, 'l Minyó, deixa
que n'és de Deu lo Fill...

¡Ay Garridet!
¡Ay qu'és d'aixerivill!

Anau la Verge-Mare
a los humills que fers
d'adesar la botiga
del bon Mestre fuster.

¡Ay Garridet!
Feis no-ni-nó, mon bé.

Vendrán rossinyols dolços
los més bons cantadors,
devallaràn los àngels
cantant'l no-ni-nó.

¡Ay Garridet!
Dormiu-lo meu Filló,

Una besada tendre
li dona abans d'entrar,
i mentres que'l besava
¿qui sab que li parlà?

¡Ay Garridet!
Ni l'Àngel sots no ho sab.

II

Amunt

Alsau los ulls, alsau los ulls! los diu llavors l'Àngel cantador.

Ja's son temuts los Àngels de que'l Minyó es romàs totsolet dins el bressol, a l'ombra de les parres.

¿Ne deuen tenir enveja de que'l besin les aures i l'empatol fresquívol, portant-li les aromes de os rosers florits i de les embalsamadles violetes?

Els també hi baixaran per besar-lo.

També li portaran les olors celestials dels rosers del Paradís qu'entre'ls es els floreixen...

Alsau los ulls al Cel, jo les tendres

germanes de Jesús! per si los veurieu devallar a mos companys, los Àngels, de l'altura.

No el trobareu totsol an el Mihyó Com mística garlanda de poncelles de rosa revolter el bressol.

Adoren l'Infantó, vessant amorosía. Oferiu-li los cors cremant d'amor divina com a braserets d'or.

L'encens de l'oració i l'amarga mirra son fets per cremar-hi aquestes brasses.

Pregau, pregau! Que'l fum blanquíssim de les vostres pregaries puja cap al Cel en flocs caragolats.

Que si los Àngels senten l'olor d'encens i mirra, en tendrán més frissor de devallar, i hus prendrán per ses companyes.

Sí, sí que ho són los espeits angèlics.

Jo los destrii belluguetjar-se entre celistia.

Ja deixen los seus jocs angelicals. Fent cantories un estel n'ha devallat tot falaguer.

Sembla un ruixat d'estrelles, dins un nigul daurat de beatífica claror

Bé les brasset-jen a ses aletes blanques de tant molt que s'afanyen per qui més prest arribarà a la terra.

Semblen com vosaltres un esbart de coloms

Mes, son d'ales tan fines que, no fan bronidissa amb lo seu vol, com los coloms de ploma; perque són esperits angèlics.

Son los coloms missatgers del Colomer del Cel a on hi habita l'Esperit Sant...

Escoltau-me, escoltau-me, jo mes amigues!

Jo us cantaré, amb veu dolça, la mística baixada, i les cordes de ma liraseràn les vostres veus mentres arriba l'angelical esbart.

Àngels

Los àngels qui jugaven
amb les bolles d'argent,
que'n les altures brillen,
quant dorm el sol lleuger,

Ayay, ayay, ayay,
quant dorm el sol lleuger,

deixant el joc d'estrelles,
s'ajunten per baixar,
semblen l'esbart que formen
coloms rossos i blancs.

Ayay, ayay, ayay,
coloms rossos i blancs.

Entre els rosers i lliris
que volten el bressol,
ubertes les alètes,
pareixen pures flors.

Ayay, ayay, ayay,
pareixen pures flors.

Festiu papallonetja
l'estol angelical
fent dolces cantories
i'l brec envoltant.

Ayay, ayay, ayay,
i'l brec envoltant.

Uns van color de rosa,
altres color de cel;
qui van color de perla
o blancs de cap a peus.

Ayay, ayay, ayay,
o blancs de cap a peus,

Uns semblen flors de lliri,
altres estels brillants;
n'hi ha que roses semblen,
n'hi ha perles del mar.

Ayay, ayay, ayay,
n'hi ha perles del mar.

Tots el Minyó contemplen
amb éxtasis tan purs
que'n mel d'amor se fonen,
mirant el bon Jesús.

Ayay, ayay, ayay,
mirant el bon Jesús.

Arrós a grumaions

E'hi va ferm devers Mèxic a on es desgavell és més gros que mai. Ademés des General Carranza, que fa de President de sa República dins una gran part de sa nació, hi ha es General Villa, que també té es seu exèrcit i sa seua Presidencia de República dins un altre tablant de Mèxic, i llavò hi es General Zapata i es General Diaz, nebot de s'antic D. Porfiri Diaz, President efectiu tantíssims d'anys, que menen igualment es seu exèrcit i fan de Presidents de República allà on poren. Figurau com ha d'estar sa pobre cosa pública. Ets Estats Units ja voldrien fer-se amos de ses mel-les de Mèxic; pero els'e posa terra a s'escudella fort ferm es que es meixicans son una gent molt repelencia, baraiadissos fins an es darrer extrem i forts a sa guerra; ets Estats Units en canvi és una nació de comerciants i que los sab greu ferm exposar sa pell des diumenges i des dies feners i los fa molta peresa aficar-se en guerra dins Mèxic perque ja no porien fer pus es negoci fabulós que fan amb sa guerra europea, enviant municions an es bel-ligerants, que los ho fan pagar com un ou a un sou, i s'hi fan sa barba d'or. Això és sa sort de Mèxic. Si no fos això, es nort-americans ja n'haurien fet roba de cossari.

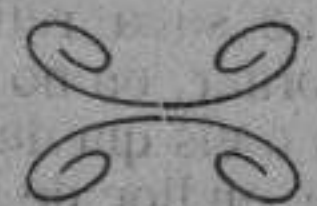
Es cens religió a Suïssa

A Suïssa han tret es compte de sa gent que hi ha de ses diferents religions, i resulta això: 2.107.814 protestants de totes ses sectes, que n'hi ha més que mosques; 1.595.533 catòlics, tots d'un mateix credo, sensa estar dividits en cap secta; 18.462 jueus; 33.479 ànimes d'altres cultes o que no han dit quin professen. Resulta que de l'any 1900 fins a 1910 es protestantisme ha tengut un augment de 197.657 ànimes i es catolicisme l'ha tengut de 213.874.

¿E'hu sentiu, socialistexos, inemics de Deu i de sa Religió Catòlica?

A Suïssa, terra tan republicana, sa religió que hi a menta més, és sa Catòlica; és sa més grossa de totes, ja que es protestants estan fundament dividits en calvinistes, luterans, evangélics i moltes d'altres sectes, cada una amb so seu Credo i es seu culte diferent i especial.

També es digne de notar sa poca gent que hi ha a Suïssa sensa religió, sensa creure en Deu, que és lo que passa an es quatre papalomeos de s'Obreretxo Balear.

Revolució a Portugal

A Portugal des que tomaren sa Monarquia i posaren sa República estàn més bè que no volen; només los falta ronya per gratar. S'arròs hi va tant a grumacions, que es qui en poren fogir, en fugen. Allò és un encadenat de conspiracions, pronunciaments i avallots, un cop des llevant, s'altre des ponent. Se veu que ses sancs van molt calentes. Per acabar de fer es pa negre, sa República portuguesa declarà sa guerra a Alemanya. Sa majoria de sa nació s'hi demostrà ben poc conforme. Anaren allà comissionats inglesos i francesos per organitzar un exèrcit que anàs a França a parar bales d'ets alemanys, que no son gaire bones de parar per lo vist, i comensaren es croixits de camella. Arribà a la fi es moment d'haver d'embarcar ses tropes cap a França, perque Espanya no les volgué deixar passar, i amb això se senyà amb sa man dreia. Ara bé, an es moment de s'embarcada, dia 15, esclatà sa revolució. Es telegraf i es trens romangueren interromputs amb Espanya; però gent fuita de Lisboa i arribada a Espanya han escampades unes noves ben taliquines. Diuen que es qui primers pagaren la festa foren es de sa Comissió Militar inglesa, que los feren se peli. Es cap des revolucionaris era En Machado dos Santos, que comandava tres divisions, que aviat caigué en mans de ses tropes des Govern. Es que ses tropes no se volien embarcar, i romperen es foc amb ses feels an es Govern i hi hagué una bona partida de ferits i de morts, i es populatge assaltà s'Embaxada inglesa. De Portugal no venien cartes ni telegrams es primers dies. —A Espanya li cou molt allò que succeesca a Portugal perque en som veïnats i ademés hi caplleven 40.000 espanyols. —Dia 15 es Govern portugués telegrafia que romanía autegada i capxifollada sa Revolució.

Ses coses de Portugal són tan especials, que no hi ha qui los puga pendre es plum.

ENTREVERSOS

DE

L'Amo'n Llorens Caldentey

VII

Rondes

Una de ses causes principals de sa desmoralisació d'un poble és aquest jovent que no més somia independència i llibertat; aquests fadrinots mal educats que a ses altes hores de sa nit van per vila, come bestiar jove i alloure, sense fre ni cabreste, amb uns jocs massa bestials. Vertader pare de la Patria, i no padastre com molts d'avui en dia, l'amo'n Llorens quant era Balie també procurava posar remei an aquesta calamitat des temps moderns, de la qual haurán de donar rigoríssim compte molts de pares i mares. Quants n'hi haurà d'aquests qui se condemnaran, no p'es seus propis pecats, sinó p'es pecats des seus fills que fan una tala desastrosa mentres ells dormen tranquils.

No importa ser molt veis encara per recordar de lo millor com per tots es pobles de Mallorca e ni havia, i hi ha encara a Manacor, gracies a Deu i a l'amon'n Llorens, la santa i antiquíssima costum de tocar la *Queda*, que molts anomenaven també sa *Retiradora*, perque tothom se solia retirar a ca-seua per anar a dormir, en no ser es quatre cap esflorats o els qui duien ses *ungles llargues*, que, en lloc de retirar-se, sortien al sentir la *Queda*, que per això se deia antigament lo *seny del lladre*.

Amb un zel exemplaríssim anava de ronda i a la mala hora de la nit se passetjava i vigilava come pastor, ell i els *celadors*, no sols cuantra es joc i sa garteria i sa prostitució, an aquell temps casi desconeguda, sinó també cuantra aquesta mal-criadesa i grosseria de sa joventut qui creix sense cap classe de politxó. Encontrava l'amo'n Llorens un parei de fadrinots que a deshora bramaven rapant sa guiterra? Idò los se'n menava a devora ca-seua, i allà, an es pedris *des Cós*, per càstic los feia tocar i bramar bona part de sa nit. Se topava amb una colla d'aliardos qui cantaven cançons deshonestes? Idò los se'n menava amb ell, i fent ronda o també per devora *es Cós* los feia resar *el Rosari*. De vegades de dos en dos o de quatre en quatre, n'arribava a replegar una partida, i tots plegats los se'n menava a fer una volta p'es camí d'Artà, fent-los passar *el Rosari*; se feien algun tant lluny, prenien per man dreia, i quant eren a s'endret des *Cementeri*, a ses altes hores de sa nit, just davant aquells ciprers fusts, que fan por a qualsevol, los feia alguna reflexió moral terrible, per exemple, sobre ses veritats eternes, que, juntament amb qualque gisco esglaiós d'alguna óliba, s'aficaven de casta forta dins es cor d'aquells malanats, que estaven ben alerta a tornar anar de parranda.

Altres vegades acompanyava cada un d'aquests aliardos a ca-seua, cridava son pare que dormia com una rabassa i roncava; a les totes; el feia aixecar, el reprenia fort ferm, i li entregava es seu fill abandonat, advertint-li que'l gordàs un poc millor a dins es llit o a dins es sostre, que de lo contrari ell el gordaria dins sa presó; i ja hu crec que hi estaven alerta aquell pare!

¡O si es balles d'avui haguessen de fer aquestes... *raseses* des balie Caldentey!... Pero sa societat moderna ja no està per aquestes coses, i per això es bestiar jove i... es vei va alloure, i fa de ses seues, sense fre ni cabreste, tant a ses altes hores de sa nit, com... a ses baixes hores des dia.

J. P.

Beneficis del Papa a favor de ses victimas de sa guerra

A Nort-América s'és constituída una Junta per replegar recapte p'es pobres nins i a-lots belgues que passen fretura. Un representant d'aquesta Junta dia 31 d'octubre passat se trobava a Roma i tengué sa sort de que el Papa el rebés en audiència particular, i contà an el Papa tot es pla que té sa Junta per socórrer aquells nins i a-lots, que son devers un milió i mig que la corren de mala manera. Aquella Junta, entre altres coses, té ideat de promoure amb so clero una subscripció entre es nins i a-lots americans a favor d'aquells nins i a-lots belgues. An el Papa li agradà fora mida tal idea, i se va suscriure a l'acte per *deu mil liras* (pessetes), i prometé recomanar-ho a Sa Eminencia el Cardenal Gibbons, Arquebisbe de Baltimore i per via d'ell, a tot s'Episcopat i clero nort-americà, i a tota la gent de sentiments nobles d'allà. I a l'acte escrigué el Papa una carta commovedora an el Cardenal Gibbons, excitant tots es Bisbes i catòlics d'América per que tots ets infants i gent menuda d'allà contribuessen a una obra tan santa.

Ses Autoritats alemanyes condemnaren a Hasselt un grapat de belgues, acusats d'espionatge, entre los quals dos capellans i cinc dones. El Papa ho sab, i fa escriure a ses Autoritats alemanyes que fessen tot lo possible per alliberar dela mort aquells condemnats. Es paperots anti-clericals suposaren que aquelles Autoritats no feren gens

de cas de sa carta del Papa i que mataren aquells malanats; pero després s'és sabut que no hi ha un tal, que aquells condemnats són vius perque los barataren sa pena de mort amb presó, gracies a ses passes que el Papa feu a favor d'ells.

Centenars de mares franceses i ingleses que tenien fiis morts an es Dardanel, acudiren an el Papa per que s'interessàs davant es Gran Turc a fi de que no profanàs nequí ses tombes des malanats que moriren per allà. El Papa feu escriure an el Gran Turc demanant-li això, i de Constantinopla és arribada un relació ben espinzellada des Representant del Papa que fa veure que el Gran Turc ha volgut atendre sa pregaria del Papa fent respectar aquelles tombes així com pertoca, així com aquelles mares franceses i ingleses demanaven que se fés. Fins i tot el Gran Turc feu enviar fotografiades aquelles tombes per que pogués veure tothom com estaven, degudament guardades i respectades.

Aqueixa caritat immensa del Papa a favor de totes ses victimas de sa guerra, es paperots massons i anti-clericals no la poren suportar. El dimoni les s'en du com veuen que el Papa fa tant bé i que cobra per tot arreu un prestigi fora mida.

Fadrinenques (1)

I

Sa jove jeia. Sa mare volia fer-li pendre una cuiarada de sa medicina que havia receptada es doctor.

—Mu mare, dia ella, no la pendré. ¡Es tant dolenta!...

—¡Qué vols! — li deia sa mare. — Per coses bones no aneu a ca's poticari. Però, l'has de pendre i te posaràs bona. I llavò anirem al *Toro*... (el Santuari de Menorca).

—No la vui, mu mare! ¡me fa un ho! tornava dir sa jove.

—*Vamos!* pren-le!... deia sa mare! I te compraré un vestit nou!

—No puc! deia sa jove. No puc, mu mare...! Mefa girar es ventrei.

—Pren-le, fieta meua!... diu sa mare. I n'estar bona... ¡te casarem!...

—¡Quétra, de mu mare!... Sempre m feis riure! respòn sa jove.

I ja hu crec que va pendre sa medicina i, com si ho trobàs poc, se va llepar es morros.

II

Sa jove estava delicadeta. Sa mare, que volia veure-la grassa, la va mostrar an es doctor. Es doctor se la va ben mirar, i va dir a sa mare:

—No es cosa greu; es cosa de s'edat, de sa joventut... Bona teca, bons aires, distracció... I en veure-la més animada casau-le!

—¡Ején! — va fer sa mare per que allò no ho sentigués sa fia.

—¡Ején?... *Ejéna!* (2) respòn sa jove tota resolta. — Si no hau de fer lo que es doctor ordena, ¿per que l'hau fet venir?

III

No tot ho han de pagar *elles*; també n'hi ha d'haver per *ells*.

Amb açò de *fadrinatge*, ells i elles estàn tants a tants, o estàn *ararol*, com dejm a la pagedia de Menorca.

Feia temps que aquella pareia festatjava.

Es fadrí arribava, i deia:

(1) Ho vaig aplegar a Mahó, ses Ferries i Mitjorn-Gran.

(2) La j de *ején ejéna* s'ha de pronunciar com la j castellana. No son vertaders mots, sino expiracions guturals.

—Deu mos do bona nit!

—Bona nit que Deumus dó, — respònen s'al-lota i sa mare.

Es jove s'asseia an es costat de sa jove, i no obria més sa boca fins que, passada s'hora, s'alsava, i deia:

—Deu mus do bona nit!

I prenía es portal.

I açò va passar, sense més pa ni més sal, una setmana i més setmanes i mesos... Sa mare de sa jove no hu entenía, ni hu entenía an aquell proangu.

Un vespre s'enamorat arriba i diu:

—Deu mos dó bona nit!

—Bona nit que deu mus do! li respònen elles.

S'asseu davora s'al-lota i es posen a fer bona conversada. Sa mare seia enfora, —no'ls entenía, no sabía de què rallaven; pero veia que conversaven i se'n alegrà ferm.

Així es festetjant se torca ets uis, i sa jove se posa a llagrimetjar, i venga una bona plorada tots dos...

—Al-lots què teniu?... Esplicau-me aquest mister! — diu sa veia.

—Es bo d'esplicar, — va dir sa jove.

—Conversàvem que podríem tenir un Jeroniet... (es festetjant era Jeroni fi de Jeroni). I si teníem un Jeroniet i se moria! quina pena!... ¡no més de pensar-hi!...

IV

N'Antoniell lo festetjava. Estava tant embavat amb s'al-lota, que era ben plantada d'allò més, que cada vespre, encara que estigués cruixit i mort de sa feina, anava a festetjar.

No tenia altre pensament que s'al-lota.

L'amo li encarregà que fés llatra d' espart per una senaia. I ell va pensar: —Amb una llatra d'aquestes, feta aposta, fineta, podria fer una estoreta i la regaleria a s'al-lota.

Pensat i fet, de llatra d' espart va fer una estoreta que era un encant. I la regalà a s'al-lota.

Va passar temps i N'Antoniell lo, més embavat cada dia, fins que un vespre s'al-lota li dona ets despatxos:

—Ves-te'n i no tornis! que no't vui! li digués.

¡Si ho devía esser mal de beure es glop!... I N'Antoniell lo va dir li:

—Pero, podré venir es vespres a festetjar...!

—Ja he dit que no tornis... diu ella. T'he donat carabaça!

A N'Antoniell lo, ja fent feina, ja fent s'encesa, menjant i dormint, i principalment es vespres, a s'hora d'anar a ca-s'al-lota, li agafava sa pena, feia dos uspirs i dos singlots, i plorant deia:

—No més que li pogués veure es peuetes damunt s'estora!...

Un missatge company seu li va fer un ranxet de cançons burlesques. N'Antoniell lo, amb aquell seu esperit infantivol, les va rebre en serio, les va apendre, per anar a fer amb elles una *serenada* a s'al-lota. I lo que ell deia:

—Així que me sentirà aquestes cobles tan pulides, no hi podrà fer de manco que tornar-me voler.

Cert, s'al-lota, que el tenia per beneit, tant mateix no's pensava que ho fos tant; i, com el sentí, el volgué manco.

¡Pobre Antoniell lo! Deu li ajudi allà on és!

V

Sa mare es despedia des seu fi. Lo havia casat aquell dia, i es feia fosc, i sa bona mare veia que era hora de deixar-lo amb sa nuvia.

—Mu mare! deia ell, si us n'anau, jo m'anyoraré!

—No m'anyoraràs! deia sa mare. ara't ve es temps de distreure't, de xalar!... Creu-me que ara xalaràs.

Es jove no entenía que volia dir sa mare.

—Xalar? deia ell... ¿Què deu esser xalar?...

Tenia una caixa mitx corcat, i així que va anar-se fent fosc, li entra un bon mal de barres, que semblava que se'ls pegava foc. No va poder descansar un moment, ni aclucar un ull en tota sa nit; i així que va ésser de dia, entrava a ca sa mare, amb un dolor que no sabia que's feia.

—Com t'ha anat, fiet meu? diu sa re.

—Es... *caixal*... (Es pobre amb es cap fermat i sa boca plena, no poria rallar).

—Es que *xales*, eh?... li diu sa mare, creguda de que parlava des *xalar* i no des *caixal*.

Es seu fill no va entendre per on li pegava i se la mirava com esglaiat, fins que sa mre li diu:

—No t'ho vaig dir jo que *xalaries*! Aquí es seu fill digué:

—Si això és *xalar*, que *xali* el dimoni o qui vulgui! que jo ja en tenc prou!

Tenia raó es mesquinet.

NOTA. M'ho contaren an es Mitjorn-Gran.

FRANCESC CAMPS

Es Murterar del Rei de França

(acabatai)

Idò sí, Na Catalineta no se'n poria avenir de que estimàs tant es drac, allà on sa primera vegada que li comparegué dins es menjador per sopar amb ella, se retgirà tant que torsé es coll de baticor, i per retornar-la, ses ombres li hagueren de banyar d'aigo es polsos. Com cobrà, es drac li digué:

—Catalineta, si te fas feredat, no't tornaré sortir pus mai!

I le hi digué tan amorós, amb tanta de mel, que Na Catalineta cobrà un coratge fora mida, i digué:

—Ja no me'n fas de feredat ara que t'he sentit! M'estim més que'm surtes, si m'has de parlar sempre amb tant d'amor.

Es ver que es drac no li tornà dir res, fins que, com ja feia anys que hi era Na Catalineta, un dia que seien a s'ombra d'aquella murtera florida de davant ses casetes, es drac li diu!

—T'agradaria sobre una cosa?

—Sí me convé, sí! diu ella.

—Idò, diu es drac, Na Bet, sa teua germana, se casa amb un Comte ben ric.

—Quant? diu Na Catalineta.

—Demà, que és es dia més prop, diu es drac. I ¿que t'agradaria esser-hi?

—Prou que m'agradaria! diu ella.

—Idò, diu ell, si'm promets de tornar, e-hi seràs?

—T'ho promet, diu Na Catalineta.

—Com som donat que tornaré.

—Bono idò, diu es drac, cuu dos brots florits d'aquesta murtera; te'n poses un dins sa butxaca i s'altre devall es coixí en colgar-te; colgue't vestida i demà dematí seràs a ca-ton pare. Poràs estar-hi tres dies redons.

Es dia que farà tres, posaràs devall es coixí es brot de murta florida que hauràs duit sempre dins sa butxaca, i jaler-ta a perdre'l o que no el te prenguen! i lo endemà seràs aquí.

Na Catalineta feu tot quant es drac li havia dit: cuu es dos brots de murta florida, se'n posa un dins un butxacó que s'havia fet an es gipó blanc adevant, i s'altre brot el posa, quant se colga, devall es coixinet, s'adorm; i lo endemà dematí se despert dins es llit de ca-son pare, a on no hi havia jegut negú pus, i el tenien sempre fet per lo que pogués esser.

Ara figurau-vos quina alegria hi de-

gué haver an aquella casa com veren Na Catalineta, bona i sana com un gra d'ai i tota xaravella i contant mil glories des *Murterar del Rei de França* i de ses set ombres que la servien i sobre tot des drac, tan ximple, tan amorós, tan amatent, tan amoixador.

Tant son pare com ses germanes com s'altra gent n'estaven amb sos cabeis drets de tot allò i no s'ho sabien explicar ni se'n porien avenir.

Sobre tot aquell dia se feu s'esclafit de Na Bet i es Comte, se casaren, i jvenguen unes nosse mai vistes i un ball ben vitenc i sarau per llarc!

Es dia que feia tres Na Catalineta feu avinent que lo endemà havia d'esser an es *Murterar del Rei de França*; pero son pare i ses germanes se'n rigueren, perque varen dir que bè estava amb ells i que no hi pensàs pus en tal *Murterar*, ombres ni drac.

Ella callà; però es vespre, quant se colgava, se treu des butxacó des gipó blanc es brot de murta florida, el posa devall es coixí, s'ajeu, s'adorm, i lo endemà dematí, quant se despert se troba dins es llit de sa cambra seua de ses casetes des *Murterar del Rei de França*.

Se fa hora de berenar, surt an es menjador, ses set ombres li treuen es recapte per ella i p'es drac, i aqueix compareix tot xaravell-o i dient:

—Bon dia i bon any, Catalineta! M'has complida sa paraula! Compli-le'm sempre i no't queixaràs de mi!

Es drac ja no digué pus paraules ni li tornà sentir pus la veu Na Catalineta amb tot i berenar, dinar i sopar i passetjar-se plegats cada dia, com sempre, i ella tota gojosa i satisfeta de capllevar amb ses ombres i amb so drac dins aquell jardí tan extrany i meravellós.

Passa així tot un any fins que un dia que ella tornava estar amb so drac a s'ombra d'aquella murtera florida davant ses casetes des *Murterar*, es drac li diu:

—¿Que t'agradaria sobre una altra cosa?

—Si me convé, sí! diu Na Catalineta.

—Idò, diu es drac, demà se casa Na Paula, sa teua germana amb un Marquès ben ric. ¿Que t'agradaria tornar-hi?

—Prou que m'agradaria! diu ella.

—I que'm promets de tornar esser aquí dins tres dies? diu es drac.

—T'ho promet! diu ella.

—Idò mira, diu ell. Cuu altres dos brots florits d'aqueixa murtera, te'n amagues un dins sa butxaca i jalerta que no el te prenguen! i s'altre el poses devall es coixí anit en colgar-te, i demà dematí seràs a ca-ton pare.

Na Catalineta hu fa així: cuu es dos brots de murta florida; se'n afica un dins aquell butxacó des giponet blanc, i s'altre devall es coixí quant se colgava; s'adorm, i lo endemà dematí se despert dins es seu llitet de ca son pare, a on tampoc havia jegut negú pus i que el tenien sempre fet per lo que pogués esser.

Bé hu poreu pensar que hi hagué una alegria grossa dins aquella casa com los comparegué Na Catalineta, tan bona i sana i xaravella, contant los lo bè que li anava dins es *Murterar del Rei de França* amb ses set ombres i es drac.

Allà li feren mil preguntes de com s'ho feia per venir d'aquella manera i de com s'ho havia fet per anar-se'n; i Na Catalineta jben alerta a dir-los-ho!

Res, se feu s'esclafit de Na Paula amb so Marquès, se casaren, i hi hagué unes nosse mai vistes, i un ball ben entemeriat i sarau per sa mare i per sa fia i per tothom tant en volgueren.

Però tant Na Bet com Na Paula tenien un mal de ventre horrorós de com s'ho poria fer Na Catalineta de compareixer-los assatsuaixí i de descomparar-los de sa mateixa manera. I

¿que feren aquelles grans mandragolines?

Es vespre esperaren que Na Catalineta se fos colgada i que hagués afeerrat es primer sò; i llavò se'n entren dins sa seua cambra de puntes de puntes, li regoneixen tot es còs i tota sa roba, fins que li afinen aquell butxacó des giponet blanc que feia bony, hi afiquen sa mà i m'hi troben es brot de murta florida. Le hi prenen, i surten de sa cambra depressa come llonzins.

Na Catalineta lo endemà se despert, pega cossa an es llenzol, comensa a vestir-se. Com se posava es giponet blanc, se paupa es butxacó, no s'hi sent es brot de murta florida, e-hi afica sa mà, i ¿que hi havia d'esser es brot?

Aquella al-lotona romàn freda, ses ales des seu coret s'acoparen, i s'hagué de jeure, i allà plora qui plora.

Son pare se'n tem, se'n entra a sa cambra, li demana que té, i ella un bon plors.

—¡Ai mon pare! deia ella. ¿Està fet de mi! ¿Vaig donar paraula an es drac que dins tres dies tornaria esser allà, i m'han taiades ses ales; no hi poré esser! ¿Hauré faltat a sa paraula donada i per forsa he de fer mala fi.

—Però ¿qui és que t'ha taiades ses ales ara? deia son pare, tot apurat.

—¡No hu sé! deia ella. ¡Només sé que les m'han taiades!

I allà plora qui plora; i, per més que la preguntaven, no en treien altra sentència, sino que li havien taiades ses ales.

I Na Bet i Na Paula jben alerta a dir que fossen estades elles! jben alerta a fer res coneixedor!

I Na Catalineta, com més anava, més bons plors que pareixia que s'havia d'estellar.

Son pare, tot apurat, crida es metge a veure què era allò que tenia aquella al-lotona.

Es metge hi va, fa explicar Na Catalineta, que no digué més que allò que deia a tothom que s'hi arrambava:

—¡M'han taiades ses ales! ¡les m'han taiades! ¡Està fet de mi! ¡faltarè a sa paraula donada! ¡No seré dona ni en faré olor!

Es metge diu a son pare:

—No teniu altre remei que menar-la aquí on diu que ha donada paraula d'esser dins tres dies.

I son pare, veient que no hi havia altre remei que fer-ho així, se posa dins sa barca amb Na Catalineta i jcap a França manca gent!

Per més via que feren, no hi pogueren esser an es *Murterar del Rei de França*, dins es tres dies; no hi arribaren fins es dia que feia set.

Tocl tocl a ses portes, surten aquells tres criats muts a obrir, es Patró deixa Na Catalineta an es portal, despedint se'n, ella entra, ses portes se tanquen, aquells criats muts descompareixen, se presenten ses set ombres, i menen Na Catalineta devall sa murtera florida de davant ses casetes des jardí, i m'hi troba allà es drac es tès en-terra fent es bategot, badaiant, fent ja es derrer alè.

Na Catalineta, com veu allò, s'hi tira demunt, l'abrassa, el besa, tota plorant i dient:

—Drac meu! estimadet des meu cor! No'n tenc jo sa culpa de no esser estada aquí dins es tres dies! Es que me prengueren es brot de murta florida i no me som aturada de plorar fins que mon pare m'ha acompanyada fins aquí! No hu cregues que jo me sia oblidada de tu! massa jo t'estim! Tant t'estim que així com ets i tot, jo me casaria amb tu!

¿Que me'n direu? Ell encara Na Catalineta no havia acabat de dir aqueixes paraules, com fa un tro d'aqueix més forts i més esquerdat, desapareix aquell *Murterar*, i ses set ombres, aquell drac s'aixeca i se treu sa pell de drac i fonc es fill major del Rei de França, que una fada l'havia fadat i en-

cantat baix de sa forma d'un drac, i sols el poria desfadar i desencantar una donzella verge que li digués:—*T'estim tant, que així com ets i tot, me casaria amb tu.*

Na Catalineta i es Fill del Rei se trobaven a's mig de la Cort; el Rei i la Reina los abrassaren, tothom los rendí homenatge, allà mateix se casaren, i ja hu poreu creure que aquell dia a ca'l Rei de França s'olla gran anà dins sa petita: se feren unes nosse que persones nades no n'havien vistes mai de tan grosses, i un ball com vos poreu pensar, i sarau i festes de tots vents, que no us ho sabria dir.

I si no són vius, són morts; i si no són morts, són vius; i al cel mos vegem tots plegats. Amèn.

JORDI DES RECÓ.

Noticies de sa guerra

Arribades dia 15

—Alemania ha enviada una Nota an el Papa, oferint sa pau an ets aliats, llamentant-se de que sa guerra dur tant i tant amb tant de maig com fa dins tota Europa, segant milions de vides i esveint ses industries i comerç, no sols des belligerants, sino fins i tot des neutrals. Europa que apareixia resolta a estendre sa Relligió, es progrés i sa cultura, ara sembla un campament a on totes ses energies se consagren a destruir. Alemania fa una guerra defensiva contra sa partida d'inimics que la volen fer desapareixer del mapa. Es seus exercits victoriosos, plens de confiança en sa seua forsa no menen gens de por a seaur lluitant, però los fa compassió es pervindre d'Europa. Alemania d'acort amb sos seus aliats cerca restablir sa pau, i demana an el mon si és possible trobar una base d'intel·ligencia entre es belligerants, i regoneix que el Papa desde es primer moment que esclatà sa guerra, ja s'interessà per que acabàs i ha aprofitades totes ses avinenteses per fer mancabar es mals de sa guerra, per agombolar fins allà on ha pogut ses víctimes de tan feresta lluita. Alemania confia de que sa seua proposta de pau trobarà eco davant la Santa Seu i que aquesta li farà costat per arribar an allò que tant desitja, que se fassen ses paus, com més aviat, millor.

—Devers ses aigos de Cartagena un submarí ha tirades a fons dues naus mercants. Se suposa que són aliades i que es submarí és alemany o austriac, perque es submarins aliats no se permeten aqueixes fantasies, per falta de dits, no per falta de cor, per impotencia, no per humanitat.

—A França han fet lo mateix que Inglaterra: han format un Govern nou de pocs Ministres i han organizada d'una altra manera s'alta Direcció de sa guerra. Qui se'n ha duita sa sabatada, és estat En Jofre, que de Major de tota sa Direcció de sa guerra, l'han passat a *Conseier*. I això que ets aliats juraven i perjuren que ell havia de vencer Alemania; ja le hi deien per pa i per sal: ¡es vencedor d'Alemania! I és que ets aliats de moltes coses se són acreditats, fora de profetes.

—Ses condicions amb que Alemania ofereix sa pau, segons un telegrama de Nova York, són: 1.er Restaurar Bèlgica; 2.º buidar de tot lo que ha pres a França, fora Alsacia i Lorena; 3.er tornar a Bulgària allò que li prengueren en sa derrera guerra balcànica; 4.º que Servia siga d'Austria; 5.º que Itàlia torn a Austria allò que li ha pres; 6.º s'independencia de Polònia i Lituània; 7.º que Turquia conservi Constantinopla i ets estrets d'allà; 8.º que tornin a Alemania totes ses Colònies que tenia abans de sa guerra—

Trobam que Alemanya se posa a coses de raó.

—Un submarí alemany ha afonat devora Malta es vapor francès *Algerie*, de 4.026 tonellades.

—Ets austre-alemanys segueixen encalsant rumans, fent-se envant cap a Rússia. De Rumania ja no venen telegrams oficials; se veu que es rumans tenen altres pusses que los piquen més.

—Considera tothom que Alemanya n'ha sabut molt però molt en lo que ha fet d'oferir sa pau an es seus contraris. Ja no poria triar un moment més oportú, després de ses victories que ha conseguides demunt Rumania, després des fracàs de s'ofensiva de França i Inglaterra an el Somme, després de ses manifestacions a favor de sa pau fetes dins ses Corts de França i d'Italia, després de França i Inglaterra haver hagut de mudar de Govern i de manera de dirigir sa guerra, que és senyal, quant han mudat, de que veien que no los anava bé. Ets alemanys no han mudat mai, segueixen es pla que comensaren es primer dia.

—Ets austriacs s'acosten molt a Buzen (Rumania), ciutat d'una importàcia estratègica molt grossa, que si es rumans la perden, se'n poren anar tots dins Rússia, si no hi volen esser demés. Se veu que Rumania se'n va com un cavall an es cos cap a sa seua desaparició.

—Un submarí alemany és tornat an es seu port de sortida, després de 55 dies de navegar, sense entrar a cap port ni proveir-se en lloc. Un vapor anglès, el *Kaludonia* l'atacà, però es submarí en sabé més perque el tirà a fons i prengué es capità, ets oficials i un general anglès que duia documents importants.

—Es diaris d'Holanda, Suecia, Noruega, Dinamarca i Suïssa regoneixen s'importàcia de sa feta d'Alemania d'haver oferida sa pau an ets aliats, i diuen es diaris d'aquelles nacions que, si ses Potències aliades desprecien sa proposta d'Alemania, faràn fellones ses nacions que governen, a on es ben viu es desig de pau, per més que es Govern diguen lo contrari.

—Presoners inglesos donen per insensata s'ofensiva d'inglesos dins França contra ets alemanys, perque perden una barbaritat de gent i de municions, i tant tenen avui com demà.

—De dia 27 de novembre a dia 8 del corrent ets alemanys han tirats a fons a ses costes de França vapors que hi duien desset mil tonellades de carbó. ¡Quin pic de fava!

—Es director general de Ferro-carrils de Rumania ha oferits an es General Mackensen es servicis des personal que té a les seues ordes. En Mackensen ha acceptat s'oferiment i ha posat fil a la gràia per enrengar-ho.

—Es Govern anglès novell ha declarat que Inglaterra gasta cada dia en sa guerra 571000 lliures esterlines (14.275 000 pessetes). ¡Si que hu és ferest!

Arribades dia 16

—Segueix amb ses mateixes cuera des s'ofensiva franco-inglesa an el Somme: s'artilleria despara, però s'exèrcit d'una i altra banda roman poc sa poc llà, an es mateix punt; i dos diners de lo mateix succeeix devers Verdun.

Alemanys i austriacs segueixen avansant dins Rumania; com no hi ha gaire carreteres ni ferro-carrils, poren fer poca via. Tota la Valaquia ja és conquistada.

—Es diaris russos també se demostren contraris de fer ses paus. Es diaris només diuen allò que es Govern los deixen dir; n'estàn ben lluny de reflectir s'opinió ni es sentit del país.

—Casi tot es recapte de menjar que

alemanys i austriacs han hagut dins Rumania, que és gros ferm, l'han destinat a Austria.

—Un submarí alemany ha afonat es vapors francesos *Magellan* i *Sinai*, salvant-se ses tripulacions, gracies a Deu.

—Es Govern anglès demana a ses Corts un milió d'homos més per seguir sa guerra. Per part nostra que les hi donin.

—Han posat s'Arxiduc Esteva per Regent de Polonia. Molt ben fet!

—Dins es Congrés de Diputats de França hi ha tornat haver eclips i eclipsos sobre sa guerra. Un diputat, Mr. Leigues digué: 1. que França se'n havia guita una dolorosa desilusió en lo de Rumania; 2. que a tots es Parlaments fora es de França sabien allò que pasà a Atenes. 3. que es Govern francès e hu ha fet malament de baratar En Jofre, perque ara ni haurà dos que comandaran: es Ministre i En Jofre, lo qual no pot anar bé; 4. que el país ha perduda sa confiança en so Govern; 5. ataca es Govern per lo que fa a Grecia, compromentent es bon nom de França. En Briand dona es vent per escampat an En Leigues. Era lo millor que poria fer.

—Es diari *Rieuwe Courant* d'Holanda creu que si ets aliats no accepten sa pau que ofereix Alemanya, motivaran divisions dins ses nacions aliades. Un altre diari *Ubaas Bodé*, catòlic retreu aquelles paraules del Papa «Beneït sai aquell que primer present es brut d'oliva de sa pau an es seus contraris» ¿E hu sentiú, senyors aliats? ¡Es el Papa qui parla!

—Es diari *Politiken* de Copenhague troba que Alemanya amb so oferir sa pau ha fet un gest noble, que s'humanitat li ha d'agréir.

—Es diari *Tifendae* de Stokolmo aconsegueix a ses nacions neutrals que fassen cames per dur es bel·ligerants a fer ses paus.

—Es diari *Reichspost*, de Viena diu que es Nunci del Papa ha declarat que el Papa comana an es seus Representants que aprofitin tota avinentesa que vegem per entaular negociacions de pas que salvaguardin, això sí, sa dignitat de tots es pobles bel·ligerants.

—Segueixen alemanys i austriacs avensant per dins Rumania cap a Rússia. S'acosten s'acosten a s'importantíssima ciutat de Buzen, fent quatre mil presoners devora Bolest. Es búlgars han passat el Danubi devers Strunia.

Diuen de París que devers Verdun es francesos han fet recular ets alemanys tres kilometres en una extensió de deu. Veurem si serà vera aquesta.

—Telegrafia de Zürich (Suïssa) que ets automòvils alemanys acorassats que han feta tanta de bretxa dins Rumania són molt diferents des tanks inglesos, que són massa feines, mentres que ets alemanys són molt falguers, fan 50 kilometres per hora i duen dues ametralladores a redòs d'una corassa, i ets artillers apunten per via d'un periscopí, i així també estàn a redòs des tirs des contraris.

—Telegrafia d'Holanda que, si ets aliats no accepten sa pau que los ofereix Alemanya, aqueixa serà implacable amb sa guerra, la faràn molt més forta i sense gens de compassió.

—Telegrams de St. Petersburg diuen que es Govern rus rebutja sa pau que Alemanya li ofereix

—Diuen si En Falkenhayn amb so seu exèrcit que operava dins Rumania, se'n va cap a Macedonia a unir-se amb sos grecs, i pegar una mala estreta an es de Salònica.

Arribades dia 18

—Encara no saben ben bé quines són ses proposicions de pau que ofereix Alemanya an ets aliats. Diferents periòdics les han retretes però come rum-rum que corre, no come cosa cer-

ta. Un periòdic d'Holanda diu que Alemanya, per restaurar Bèlgica, vol que li donin el Congo belga i una grossa indemnisió de guerra i vol ademés conservar una partida de ciutats que ha ocupades d'ets aliats. Alemanya no vol tractar amb l'Entente (s'aplec de tots ets aliats), sinó amb cada nació per separat i oferir-li lo que li escaiga.

—Ets alemanys confessen que es francesos devers Verdun les varen foragitar d'una posició.

—Ets alemanys i austriacs segueixen avensant dins Rumania; a ses planes de Calmatniul aglapiren 2.000 rumans fent-los presoners.

—Telegrafia de Stokolmo que a St. Peterburg hi ha haguda una manifestació contra, que siulà a rompre devent s'Embaixada inglesa.

—Telegrafia de Ginebra que seccions des Ministeris rumans son fuites de Jassy i se són tirades dins Rússia. Ha fet bé perque això serà sa planeta de tota Rumania oficial, si Deu no hi alsa la mà.

—Eil un químic alemany ara ha trobat un remei per treure petroli des carbó. ¡El dimoni són aqueis alemanys!

Arribades dia 19

—Ets austre-alemanys han ocupada sa ciutat de Buzen, molt allà dessà Bukarest, que és d'una importàcia estratègica molt gran; és sa clau des nord de Rumania, lo únic que falta an ets alemanys conquistar.

—Diuen que s'ignora per on caplleva En Falkenayn amb so seu exèrcit. Ets aliats tenen molta de por de que no les comparega devers Monastir o Salònica. Es un general casi tan temible com En Mackensen i En Hindenburg.

Diuen es francesos que de dia 15 han pressos an ets alemanys devers onze mil homos i altre pertret de guerra.

—Telegrafia de París que tota França passa fretura de queviures. Sa fàbrica de gas de Narbona ha hagut de tancar; falta carbó a Agause, Chartres i Saone han suprimit es llums públics es vespres. A Lyon i a altres ciutats va massa acassada sa mantega, es formatge, es sucre i sa sal. Sa Junta de provisió de patates ha demanat an es Govern que si no vol que venga sa fam dins tota sa nació. ¡Vaja quines comendacions que són aquestes!

—S'exèrcit anglès era de quatre milions, i ara ses Corts han votat que hi haja un milió més de soldats.

—En Jofre ja ha deixat es mando suprem de s'exèrcit francès, entregant-lo an es General Nivelle. Ara veurem si aqueix farà més bretxa que no En Jofre contra ets alemanys.

LA FONTETA

La Fonteta ont aní a beure diu-se la font de l'amor; surt d'una penya florida, i, cresquent, va no se ont.

Dins son crestell t'hi viu pura, sant lo gest d'ull amorós; i pensant beure-hi t'imatge, sols hi he begut greus dolors.

Com més hi bec més m'abrusa, com més ne fuig més hi torn; perfum de les flors del marge me mareja i me confon.

I me muir de set beguent-hi, beguent me'n hi vaig a fons; ta ma salvar-me podria mes tu ets un'ombra en lo mon.

GERONI ROSSELLÓ.

LA FE I LO DUPTE

(De Geibet)

La fe és la coloma pura, lo dupte el negre esparver; ella vola per l'altura, ell s'hi llansa carnicer;

I amb l'ungla terrible aferra tremolós l'aucell d'amor, i cauen, cauen en terra plomes blanques de candor.

Un àngel, qu'amb pena mira la pressa de l'au cruel, una pregunta suspira, girant les ulls cap al cel.

I li respòn misteriosa veus del fons de l'infinit: «Demunt la vall tenebrosa poder te'l dupte: està escrit.

«Mes, fins i tot en la terra, sempre vensut pot quedar: Cada colom, fent-li guerra, pot un'àguila tornar.

MIQUEL COSTA I LLOBERA.

PER L'ALBUM D'UN NIN

¿Has vist l'aromat sàndalo tan vert i bell, com cau en terra, fet estelles, ferit per la destra?

¿Saps com ne pren menjansa? amb son aroma suau perfuma la cruel eina que'l cor li ha trossejat.

Que sia la teua ànima, si a Deu vols agradar, semblant a l'hermós sàndalo, que torna bé per mal.

MATEU OBRADOR.

Noticies de Manacor

Dissapte dia 16 passat morí a las set d'es matí l'Honor Bernart Cabrer i Bennassar consort de N'Aina Oliver i Oliver. Morí després d'haver rebuts els Sants Sagraments i sa Bendició Apostòlica, i completament conformat amb la voluntat de Deu.

Es mateix dissapte a les dotze del dia morí repentinament N'Antoni Riera i Mora espòs de Na Gabriela Munar i Llinás, i morí de un atac an el cor.

Es mateix dissapte a las vuit de la nit morí repentinament Na Maria Caldentè i Llull esposa de'n Juan Gayá i Jaume i morí també de un atac an el cor. Devant aqueixes morts el poble se va comoure.

Dia 11, morí repentinament, a s'edat de 51 anys, Gabriel Roselló (a) Pectorino, persona honrada i piadosa de tota la vida.

Dia 17, morí sa madona Pereta Perelló i Grimalt, cristiana fervorosa.

An els rosaris i funerals de cadascú d'ells hi acudí moltíssima de gent, compatint tothom les seves families. ¡Que ses seues ànimes descansin en pau!

Dia 23, serà ordenat de Subdiaca, D. Macià Mas Munar.

Es mateix dia pendrà Tomura i quatre ordes Menors, D Pere Suau Morell. Els enviam la més coral enhorabona a ells i a les seues families.